

8-мо четата на войводата Райчо Николовъ (руски офицеръ).

9-то четата на войводата Зандрукъ Филиповичъ, (руски офицеръ).

10-то четата на войводата Тепавски (руски офицеринъ.)

Всичкитѣ тѣзи чети, освѣнъ послѣднитѣ три, които по кжсно се събраха, както и по горѣ казахъ, навлѣзоха въ България, но понеже сръбскитѣ войски много скоро почнаха да отстъпватъ прѣдъ турцитѣ, то и четитѣ, които бѣхж още на близо около границитѣ, се притѣглиха къмъ сръбскитѣ войски. Само мъничката четица отъ 15 — 20 души, която се отцѣпи отъ Филипвата, подъ прѣдводителството на юначния Сидеръ войвода, си остана въ България, и нейнитѣ юнаци, както и хжшюветѣ отъ Ботевата чета, всички до единъ сложиха коститѣ си въ родната си земя.

Около срѣдата на Августъ 1876 год. всичкитѣ тѣзи чети, и нѣколко други партии, които не бѣхж още събрани въ чети, защото по кжсно пристигнаха отъ Черна гора и Цариградъ, съставиха „Руско-българската доброволческа бригада“, въ състава на която взеха участие въ кървавото сражение при Кривецъ-Гредетинъ, гдѣто показаха чудо храбростъ и оставиха нѣколко стотини свои убити на бойното поле.

Слѣдъ това още цѣли 7 мѣсеца въ врѣме на прѣмирието, тѣзи бригада се държа въ пълния си съставъ на гарнизонъ въ Бѣлградъ, Крагуевацъ, Смедерево и Кладово, прѣзъ което врѣме, доброволцитѣ постоянно се обучаваха отъ рускитѣ офицери на военни упражнения, които бѣхж тѣй усвоили щото, никакви стари войници подготвени въ мирно врѣме неможеха да се сравнятъ съ тѣхъ.

Слѣдъ расформированието на бригадата на 4 Априлий 1877 год. 90% отъ състава ѝ се записаха въ Пловещъ като руски доброволци, и съставиха ядрата на новосформированитѣ тамъ български опълченски дружини, и служахж като учители въ обучението на новозаписа-